

Jirka je už taky „Stašek“

Píše Bobin

MOTTO:

*Sedělo se, zpívalo se, dokola jsi podal flašku
Je to tady, život běží, už Ti můžem říkat „Stašku“*

Letošní rok se trampský národ probudil k životu neobvykle brzo. A to díky Dlouhému Jirkovi, který nám oznámil, že slaví 50. První weekend v březnu na Squamish. Potlachoviště bylo pod sněhem a tak Jirka objevil nový flek na 32, míli. Toto místo bylo dlouhá léta zavřeno závorou a tak ho nikdo z nás neznal. Při popisu cesty Jirka trochu strašil, ale srdce Trampa nezná bázeň. K jeho překvapení se slezlo asi 60 kamarádů, asi o polovinu víc než počítal. Přijeli i kamarádi z Islandu. Nikdo z nás nevěděl, co nás čeká za počasí. Když jsem vyjížděl v pátek po obědě z domu, tak trochu poprchávalo. V Horseshoe Bay začalo prosvítat sluníčko a ve Squamish už se pecen na mě usmíval. Za závorou po cestě jsem potkal „monster truck“, co vozí těžkou machinery. Naštěstí měl před sebou doprovodné vozidlo, takže jsem byl včas varován. Na 32. míli odbočka, přejezd mostu a kousek na flek. Párkrát mě cvakly protězy, ale jinak ta cesta nebyla tak hrozná. Ohniště a místo oslavy bylo v krásném

jehličnatém lese, flek jako řemen. Lešem se táhla vůně smažených bramboráků. V pátek večer nás bylo u ohně asi 25, hrálo se a zpívalo až do pozdních hodin. V lese u ohně byla pohoda, ale jinak byla kosa. Čoklovi zamrzla voda v misce až na dno.

Sobota byla obdařena sluníčkem a kamarádi se začali sjíždět. Vařil se guláš, Tulačka dovezla moc dobrou dortu a předávaly se dárky. K večeru jsme všichni zasedli k ohni, narazilo se blondátý a celý večer vlastně doladil Žrout, který přivezl dva velké kanistry s vínem a odborně ho všechno svařil. Hrálo se zpívalo na Jirkovu počest většinu noci, k ránu začalo pršet a v neděli trochu poprchávalo. Kolem oběda přestalo a když jsme odpoledne odjžděli, myslím, že každý z nás měl dobrý pocit z vydařeného jarního čundru. Příští zalomení palce bude na Vítání jara na Islandě a tak do té doby

Ahoj – Bobin (Tequila Club)

Dovětek redakce

K důstojné oslavě důstojného věku našel Jirka nádherné romantické kempoviště, prostě jak na míru, pár kilometrů před známým potlachovištěm s totomy. Jak v té písničce: „Přes dva potoky a jednu vyschlou strouhu se do osady smykem navezeme . . .“ Jeden potok jsme přejeli po úzkém a nebezpečně vyhlížejícím mostě, přebrodili se přes druhý potok a po kilometru u vyschlé strouhy to bylo. Kemp schován v lese se spoustou dřeva. Krása zasněžených hor obklopující údolí, nám všem brala dech. Hru obláčků se sluncem a větrem na vrcholcích se každý snažil zachytit na kamerách.

Fotografii č. 1 nám poslal Bobin. Je na ní Dlouhý Jirka s dárkem. O oslavě je natočeno video v SVCD formátu o délce asi 35 minut. Pár kopií vezmeme na Vítání Jara. Na společné fotce, kterou nám poslal Pepík s Danou, nejsou zdaleka všichni. Předávání dárků bylo spontánní během dne a tak když jsme se vrátili z filmování hor a cesty, bylo po focení a většina dárků předaná.

S plavkama na sněžnicích

Píše Skrček

Protože mě zde v zasněžené Libby (Montana) bylo samotnému smutno, naplánoval jsem si začátkem ledna čundr po západních státech USA. Slovo dalo slovo a tak 16. ledna jsme se u mne sešli, Tarzan z Vancouveru, Argentýna ze Seattlu, Laskavý Venca také z Libby a já. Přijezd všech se oslavoval slivovici a plzeňským. Takový veliký elán jsem u lidí už dlouho nezažil. Připomínalo mi to časy, když jsem býval malým chlapcem. Kolem desáté ráno jsme naházeli usárny, stany do Dalsineje (mého jednotunového nákladáčku) a rozjeli se na východ. Po několika hodinách jsme dorazili na dálnici číslo 14, která začíná v Montaně a končí u mexických hranic v jižní Californii. Jelo se bez přestání. Chtěli jsme pryč od zasněžených hor a pláni do teplých krajů. První zastávka měla být v Las Vegas. Přejeli jsme Montanu, Idaho, Utah a Nevadu. Díky Tarzanovi jsem 21 hodin řídil, aniž bych pocítoval únavu. Jeho brebentění a zpívání na mne účinkovalo jako silné kafe turek. Ještě jednou dobrou vlastností Tarzan oplývá. Je totiž znalcem a vynikajícím průvodcem po Las Vegas. Když jsme tam dorazili v ranních hodinách a našli si ubytování, byli jsme pořádně unavení. Pro mne to bylo něco jako z Jiříkova vidění. Večer jsem chodil po městě s otevřenou hubou. Přesto že bydlím v USA mnoho let a několikrát jsem kolem Las Vegas jel, nikdy jsem se tam nezastavil. Konečně stojím v tomto „hříšném městě“, jak ho američané nazývají. V noci je člověk uchvácen pestrobarevnými neóny a atrakcemi, plno lidí na chodnicích, inu něco, na co nejsem zvyklý. Jídla

jsou v kasínech laciná a toho využíval hlavně Tarzan s Argentýnou. Nakonec, když jsme opouštěli Vegas, dostali oba „bláto na hřišti“, lépe řečeno sračku, protože se všude museli přezrat.

Druhá zastávka byla na východ od arizonského města Tuscon. Tam jsme vyhledali Jerryho Krokodýla. Zastihli jsme ho na sídlišti, kde se pokoušel vykopat zákopy na vodní trubky. Jakožto kluci snaživí jsme vyhrnuli rukávy a dali se do práce. Po třech a půl hodinách jsme se vydali ke Krokodýlovi na Horror Hill, jak to pojmenoval. Je to v kopcích nedaleko od dálnice. Formace samého kamení a také Krokodýlův hrad je z toho postaven. Nad tím vším se tyčí stožáry vysokého napětí. Kolem dokola rostou obrovské kaktusy a všelijaké trnité stromy a keře, takže člověk nemusí stavět ostnatý plot. Na druhý den nás Krokodýl vzal na krátký šumt po vyschlé řece. To se mi moc líbilo, protože mi to tak trochu připomínalo australskou řeku Snow River bez vody.

Ráno jsme posnídali douškem z flašky rumu a hajdy do práce. V osm jsme zase bouchali s krumpáčema a lopatama, abychom pomohli Krokodýlovi. Před očima se nám pořád ukazovala fáta morgána - soudek piva. Fantazie je ale fantazií a tak to zůstalo až do čtyřech hodin odpoledne a to už jsme začali stávkovat. Situaci zachránil Argentýna, který si vzpomněl, že v Tusconu žije jeho dobrý kamarád, který tam má československou restauraci. Kolem šesté večer jsme dorazili k tomuto nádhernému hostinci, vlezli dovnitř a otevřeli jídelní lístky. Příjemně nás překvapila česká jídla a tak jsme objednali kačený a knedlík se zelím. Po chvíli se objevil majitel, pan Kotečka no a tak na stole bylo pořád plzeňské pivo a becherovka, jak to má být. Hostinský nechal nosit džbánky a po dvou hodinách nám všem bylo dobře. Zaplatili jsme a poděkovali za dobrosrdečný dar toho plzeňského moku od hospodského, rozloučili se a frčeli ke Krokodýlovi. Ráno už nás pickup nesl směrem na Tombstone. Toto malé městečko je známo z americké historie tím, že tam bylo hodně přestřelek. Kovbojové, dobrodruzi, Mexikáni a prostitutky snad z celého světa. To vše sem přitáhlo k velikým nalezištím stříbra. Jména jako Doc Holiday, Wyatt Earp a jeho dva bratři měli přestřelku u O.K. koralu. V bordelu jménem Ptačí Klec (Bird Cage) bylo 14 prostitutek, dveře byly otevřeny 24 hodin po devět let a ve zdích je 140 děr od přestřelek a rvaček. Divoké sázky o obrovské sumy se odehrávaly ve sklepě, kde byly sudy s vínem. Hrál se tam poker a to bez přestání 8 let, 5 měsíců a 3 dny. Minimální sázka byla 1000 dolarů a dostat se do hry bylo skoro nemožné. To se odehrávalo mezi lety 1881 až 1889. No taky jsem viděl podobný doupata v šedesátých letech po Africe.

Další zastávka byla ve městě Siera Vista. Je to jen 19 mil od Tombstone. Tam jsme přenocovali u mého kamaráda Bo Merkwana. Chudák Bo dělá bachaře v arizonském kriminálu a tak klukům vykládal příhody a Tarzan mu pořád naléval brandy, z čehož se prostě ožral a kluci taky. Nakonec jeho mexická manželka musela kategoricky zakročit. Tito dobří lidé nás také pohostili. Na druhý den jsme se rozloučili a pokračovali na východ. Na hranici Nového Mexika jsme byli kolem poledne. Konečně se zase objevily jehličnaté lesy a my projeli městečkem Silver City a ujížděli na Gilu. Tam jsou teplé minerální prameny u kterých jsme se na tři dny utábořili. Navštívili jsme tam stará indiánská sídliště, kde mezi sedumnáctým a osumnáctým stoletím tam žili lidé tím způsobem, že stavěli v jeskyních a pod převisy cihlové přístřešky. Připomínalo mi to vlašťovčí hnízda. Po třech dnech jsme se rozloučili s nahatýma hambáčkama, které taky kempovaly u pramenů. Nejvíce lamentoval Argentýna, moc se mu mezi nima líbilo. Zavolal jsem odtamtud Pupálovi do Colorada a slíbil, že přijedeme do Denveru na slezinu ve čtvrtek. S Pupálem jsme si dali scuka v teplých minerálních pramenech kousek od městečka Fairplay. Když jsme dojížděli na parkoviště, byl tam už kamarád Gamza s jeho paní a tak jsme se čvachtali v teplém bazénu na sluníčku a kolem nás byl sníh. Za malou chvíli se k nám přidal Pupál. Slovo dalo slovo a tak nás pozval do svého vigwamu v malém městečku Coniffer. S Gamzovými jsme se rozloučili a ujížděli k Pupálům. Tam nás přivítala Dana jako vlastní a hned začala vyvažovat. Přespali jsme v klubovně a o dvanácté, na druhý den, si nás vyzvedl Cikán z brněnské staré T.O. Vyžraný kotel a jelo se k němu na „chatu“. Byl to hotel Hilton, kde nás hostil a promítal starý film s Vlastou Buriánem. Kolem páté jsme odjeli k Pupálům, kde byla obrovská hostina no a po té se jelo do Denveru na slezinu. Kamarádi nás přivítali a hrálo se a zpívalo až do půlnoci.

Tu noc jsme se rozhodli vyjet směrem na Wyoming a Montanu. Jelo se bez přestání a tak za 24 hodin jsem zaparkoval před mým barákem

v Libby. Uteklo 15 dní a byli jsme dobrá parta kamarádů. Plno srandy, smíchu, tak jak to má být. V lednu 2004 plánujeme výlet do Mexika.

Ahoj Skrček

Zimní vandr Kamarádů Ostrova

Píše Aleš

Ubývá nás a tak jsme se sešli na třídení vandr pouze tři u pumpy v Cowichan Village: Kurin, Cwak a já. Cílem je jezero Nitinat a

táhneme tentokrát sebou i loď, prý na kraby. Cesta kolem jezera Cowichan je v překvapivě dobrém stavu. Protože je polovina února, tak jsme se báli sněhu a všelijakých jiných překvapení jako jsou odplavené mosty, cesty spadlé do údolí a podobně. Také potřebujeme zjistit, v jakém stavu je palouk, na kterém hodláme dělat Vítání Jara. Tady nikdy nevíš. Může z toho být udělaná skládka pokácených stromů nebo odpadků či se tam usídlili „zelení“ od Greenpeace a třeba rok tam proti něčemu protestují. Už jsme tam také měli složené obrovské pontony na výrobu plovoucích ubytoven pro dřevařské kempy. Obavy se rozplynuly, když jsme spatřili místočko, dokonce nebylo třeba ani velkého úklidu. Oheň jsme roztopili velký, aby nám u kytar neumrzly prsty. Na pláži jsou hory nově naplaveného dřeva.

V noci pořádně mrzlo a stanové plachty byly ráno obaleny tlustou jinovatkou. Dva spacáky s alkoholem hřály, jenom se nám z nich

Kurin, Cwak a Aleš na West Coast Trailu

nechtělo moc brzo vylézt do zimy. Zimní slunce nás nakonec vytáhlo ven a po velké snídani dáváme na vodu Cwakovo

aluminiovou kocábku. Dalo nám trochu přesvědčování dostat Kurina do lodi ale zanedlouho si to vrčíme po hladině mořského jezera, které je známo tím, že jsou na něm větrné bouře skoro denně. Chceme se dostat do úžiny, kudy se do jezera vlévá mořská voda. Tam je to široké asi 70 metrů a celé jezero se dvakrát denně vyleje a znovu naleje touto průrvou. Na té vnější straně je rozdíl hladiny asi 3 metry. To se postupně s délkou jezera asi 30 km a šířkou asi 1-2 km zmenšuje. V úžině je hloubka malá, asi tak 3-6 metrů, vidíš v průzračné vodě na dno. Pokud zrovna není „slack“, tak to proudí jako velmi prudká řeka a motor má co dělat, aby to zvládnul. Také se tvoří různé víry. V tom nejužším místě indiáni převáží ty, co jdou známý West Coast Trail. Je to asi 10000 lidí ročně, co absolvují 80 km divočiny podél mořského pobřeží. Stezka byla vybudována koncem 18. století pro záchranu trosičníků, kterých bylo ročně několik stovek. Byly tam přístřešky s dekami, jídlem a telegrafem. Brzy po té se ale zlepšila navigace lodí a stezka byla opuštěna a nevyužita. Obnovila se až pro turistické účely a nyní se musíš registrovat, zaplatit asi 100 dolarů a pak ti je dovoleno stezkou jít. V zimě je ale „zavřeno“ a my ukotvili loď u malé plovoucí platformy a vyrazili po lesním trailu severním směrem. Bez placení. Chceme dojít buďto až k Tutssiat vodopádu, nebo aspoň k nějaké té pláži. Bažiny jsou překlenuty cedrovými chodníky, přes malé strže mostíky a ty velké zdoláváš dřevěnými schody. Kurin má slabší srdce a tak se dopuje nějakým tím glycerinem, Cwak si to žene napřed, noha ani záda ho dnes zřejmě nebolí. Já se snažím, jak mi moje hustá krev dovolí, neztratit ani Kurina vzadu ani Cwaka vepředu. Po pár kilometrech je hluboko pod námi velká písečná pláž a už k ní po skalách lezeme. Vlny bijí do skal, slunce vlévá stříbro do vodní tříště a veliký orel majestátně shlíží na nás dolů z vysokého stromu na skále. Jsou tam dvě obrovské jeskyně a je stále co fotit a filmovat. Obědváme, zapijeme tu krásu douškem kanadské whisky a po pár hodinách se vydáváme nazpět. Příboj rychle přichází a brzy vše bude pod vodou. Obě klece na kraby jsou prázdné. Do kempu dorážíme před večerem. Další den se počasí pohoršilo a trochu sem tam prší. Cestou domů nás hřeje dobrý pocit, jaký asi znáte. Vandr se podařil a těšíme se na další.

Ahoj Aleš

Najde se George???

Díky lidské soudržnosti se již jednou našli, dnes hledá sestra svého bratra podruhé.

George SVEC, který se narodil 7. července 1927, se před odchodem z republiky jmenoval Radomil Machala. Usadil se v Australii, kde zvolil nové jméno a řadu let o něm rodina a příbuzní v Čechách neměli žádnou zprávu. Teprve dílem náhody se přes známé v roce 1984 dostala jeho adresa do rukou jeho sestry Marie Procházkové, která žije s rodinou v Českých Budějovicích, ulice Matice školské 2. Následovalo období řídké korespondence, ale po československé sametové revoluci se George opět odmlčel. A letos odeslaný dopis na poslední známou adresu do Lightning Ridge ve státě NSW, kde působil jako obchodník s opály, se vrátil zpátky do ČR s tím, že adresát je neznámý.

Paní Marie Procházková se znovu pokouší najít svého bratra anebo alespoň zprávy o něm či kontakt na jeho rodinu. Georgův syn Isac by měl mít nyní asi 18 roků, je ale pravděpodobné, že ani on ani jeho matka český neumí. Je možné, že o Georgovi bude vědět někdo z jeho krajanů - vítaná je jakákoli informace. Děkujeme předem za veškerou snahu o pomoc.

Malá filmová škola pro trampy

Jak dělat portréty trampů?

Pro výrobu trampských video disků potřebujeme portréty kamarádů a kamarádek. Uvítáme velmi, když nám pošlete nějakou tu fotku z vandru, kde jsme natáčeli. Ne vždycky se nám fotka povede (autofocus často nezaostří) a někoho i vynecháme, buďto přijel pozdě a odjel brzy, nebo opominutím.

Pokud chceš portrét udělat, tak si vyber napřed pozadí. Na trampské fotce se snažíme vynechat rušivé věci jako třeba zaparkovaná auta, plachty proti dešti, kovové židličky, ošacení které nezapadne ani do přírody ani mezi trampy. Vynikajícím pozadím jsou hory, řeka, lesní cesta, jezero, les, totemy. Portréty se dělají z malé vzdálenosti, pravidlo je toto: „Jdi tak blízko, že se objekt do hledáčku nevejde a pak trochu odstup.“ Pro použití do videa připadají v úvahu pouze fotky naležato (landscape), protože televizní obrazovka se nedá postavit na výšku. Povedené portréty budou zařazeny ke konci každého videa. Tento rok plánujeme video Vítání Jara na Ostrově, Potlach STO Vancouver 2003 a Yukon River 2003. Těšíme se na spolupráci.

Jak točit “Trampské video”?

Jsou celé knihy a školy o tom jak filmovat. Vybírám z nich jen pár nejdůležitějších postřehů, které ale mohou podstatně zlepšit kvalitu záběrů které na vandrech budeš dělat. Najdeš toho hodně ke studování i na Internetu.

Začátek a konec.

Mnoho lidí točí video tím samým způsobem jako když dělají fotky. Vezmou si video kameru na pár minut z auta, trochu toho natočí a dají to zpátky. Video je ale příběh o všem co se dělo, který musí mít začátek, hlavní děj a konec. Ten prostředek je většinou jedinné co každý natáčí.

Vymysli začátek a konec ke každému filmovému příběhu.

Detaily

Co je hlavní rozdíl mezi foťákem a kamerou kromě toho, že kamera zachytí pohyb a zvuk? Jsou to “detaily”. Desítky a desítky záběrů, které by nikdo nefotil, není na to tolik místa v albumech. Jak se psi honí, jak ubývá guláš z talíře, jak pípa plní půlitr, jak hoří oheň, prázdná pneumatika, sněženka, domovenka, jak prsty loudí tóny na kytaru a tak dále. Měj oči pro detaily co jsou důležité a toč i ty co nejsou nebo se důležité nezdaří. Dokresluje to atmosféru vandru a je to koření každého filmu. Bez koření ani ten guláš moc nechutná.

Stativ

Pravidlo a další zákon je: “Záběr delší než 10 vteřin (speciálně krajinky) musí být dělán ze stativu.” Nespoléhej na “automatickou kompenzaci rozklepaných rukou”, což je v nových kamerách. Nefunguje to bezchybně a je to vždy poznat. Největší hřích je, když chodíš a zároveň filmuješ. Nedá se pak na to koukat, bolí z toho hlava a diváci dostanou závratě. Stativ pro video je jiný než pro foťák, protože umožňuje plynulý pohyb kamery.

Panoramování

Kamera je určena k tomu, aby zachytila pohyb a děj. Sama má být ale v klidu. Pokud s kamerou hýbáš, tak dodržuj pravidla panoramování. Bez stativu dělej jen nedůležité záběry.

- začni statickým záběrem, stejnou pomalou rychlostí otáčej kameru až k dalšímu bodu, kde skončíš opět v klidu. Nezrychluj a nezpomaluj.
- Panorama má být jedním směrem. Pokud se vracíš zpátky, nahoru a zas dolů, tak se to nazývá “zametání”
- Před panoramou si vyber bod na kterém začneš a bod na kterém akci v klidu ukončíš.

Gumová čočka (Zoom)

Platí pravidla panoramy. Stejná rychlost, jedním směrem. Nikdo na světě neudělá dobrý filmový záběr teleobjektivem z ruky.

A ještě jedno pravidlo. Všude kam jdeš tahej svoji kameru. Nebudeš litovat a nikdy nepropásneš neopakovatelné události, které se jak na potvoru přihodí, jakmile kameru zapomeš.

Z naší video-kuchyně:

1 - Saperova Padesátka - Máj 2002 - VCD

2 - Velrybářská Výprava 1999 (+ China Creek 2002, poslední vandr Jirky Živného) VCD, oboje na jednom disku

3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD

4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD

5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003

Poděkování patří všem, kdo dali k dispozici fotografie a video pásky natočené na Jirkovo narozeninách. Je to Žrout, Dáša s Močálem, Josef Martínek s Danou, Bobin, Otík a Cwak

Jak hrát tramské video disky.

Pokud máš DVD doma, tak zastrčíš disk do mašiny a buď to hraje, nebo máš nevhodný typ. V návodu k použití jsou obvykle uvedeny formáty. V negativním případě potřebuješ na nejbližší narozeniny v rodině zakoupit nový, stojí od \$80 - \$220 CND a nejlepší zkouškou je vzít disk do obchodu a tam to zkusit přehrát. POZOR. Mnoho mašin nemá uvedeno všechny formáty a přesto je hrají. Computer to hraje také, ale jsou s tím starosti pokud nemáš Windows XP. Můžeš zavolat nebo poslat email, máš-li neřešitelné problémy. V současné době máme krátký program, který hraje SVCD v každém CD-ROM drive. Napiš si o něj, rádi ti pošleme přes e-mail (asi 1 MB) Mnoho informací lze dostat také na této web adrese www.vcdhelp.com/play.htm#svcd

Tom Popelka nám poslal tento vyzkoušený přehrávač:

DVD Philips 724 je k máni ve Wal-mart za \$218 (Vancouver)

Hraje to všechny systémy a formáty včetně PAL. Také všechny naše video disky.

Tramský Spravodaj – (Bratislava)

V lednovém čísle 126 popisuje Lupino jeho zážitky s medvědy na potlachu calgarských na Bush River 2002. Je to zajímavé čtení a objasnilo mi to nebezpečnou situaci celé události. Naše parta odjížděla vlastně v ten čas brzy ráno, kdy medvědi grizzly stále ještě v kempu byli. (-r-)

STOPA nemá "předplatné", ale pokud ji chceš dostávat poštou, tak potřebujeme určitý obnos, jak kdo uzná za vhodné. Pokud to "dojde", tak obvykle občasník posíláme ještě asi rok pravidelně a pak už jen nepravidelně, podle toho jak finanční situace dovolí. Datum na obálce hned za jménem indikuje dobu posledního příspěvku co jsme obdrželi.

Dostali jsme pár dopisů, proč neuveřejňujeme 'pozvánky' na tramské sleziny, potlacha a podobně. Chceš-li se dostat na takové akce, musíš si zajistit pozvánku od pořádající osady. STOPA se může dostat do rukou kohokoli a jak asi víš, trampové jsou "uzavřená společnost", která se snaží chránit před účastí široké veřejnosti. Pozvánku otiškeme pouze když jsme o to požádání pořádající osadou.

STOPA je také na WEBu a můžeš si ji stáhnout/natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Stopa

Další linky na tramské stránky:

<http://domov-trampu.home.attbi.com/>

Baron - Colorado

<http://www.tramping.miesto.sk>

Slovensko

http://perso.wanadoo.fr/tramp/index_cz.htm

Francie

<http://www.volny.cz/pucejji/>

Praha

<http://www.home.sk/web/severka/severka.htm>

D'Ady - Žilina

<http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs>

pisničky

http://www.geocities.com/kennedy_ts/index.html

Kennedy – Dawson

<http://tramp.hyperlink.cz>

Praha

<http://ivobc.tripod.com/osadnistrana/>

Cwak

Pokud nám pošleš svoji email adresu, tak čas od času můžeš dostat 'update' či různé novinky, jak nám přes internet dojdou. Nemáme žádný pravidelný 'program' na zaslání emailů a nikdy nepředáme adresy nějakým agenturám pro 'junk mail'. Ty nenávidíme víc než kdokoli z vás. Všechny "spam" nebo podezřelé zprávy jsou vymazány před otevřením a proto posíláš-li nám cokoli, uveď svoje jméno (on subject line). Neposílejte nám žádné "chain letters" jedno s jakými dobrými důvody. Od nás to nejde nikdy dál.

Malá rada pro ty, co posílají zprávy emailem na několik adres najednou. Nikdy neposílejí adresy kamarádů do světa! Pouze svoji adresu!! A jak?

Klikni si na VIEW na hlavním MENU a najdeš tam FIELD BCC. Klikni na té řádce BCC (Blanc Carbon Copy) se objeví jako třetí řádka odzora, když posíláš NEW EMAIL, takže uvidíš 4 místo třech (To... CC... BCC... a poslední je Subject)

Na první řádku (To...) dáš svoji vlastní adresu. Druhá řádka bude prázdná a na třetí řádku (Bcc...) dej adresy všech, kterým je zpráva určena. Uvidíš že každý zprávu dostane včetně tebe a nebude tam seznam všech adres, které se tak nemohou dostat do světa pro SPAM, advertizing a virusy.

Protože nám poslal Skrček další povídku z doby nedávné, tak odkládáme pokračování jeho životního příběhu z minulého čísla na některá další čísla STOPY. V ten samý čas jeho příběh také otisknul australský Kamarád.

Redakce

Poznáte se někdo na fotce?

Fotku skupinky poslal Apač z Ontaria. Je z potlachu v Hrabušicích, který pořádaly pražské osady v roce 1960. Potlach byl rozeznán milicí a policajty. Shodou okolností jsme jeli v ten samý čas se Slávkem (T.O. Sitting Bull) autostopem na velký vandr na Slovač a zrovna taky do Slovenského ráje. Na pražské osady jsme v té době ještě spojení neměli a o potlachu jsme nevěděli. V tu noc kdy byl rozeznán jsme bloudili a spali v lesích u Tomašovského výhledu, pod kterým se potlach měl konat. Druhá fotka je z mojego albumu a v centru je Slávek Hofman s neznámými trampy co jedou na potlach. Foceno to bylo někde na Slovensku na korbě nákladáku. Je tomu 43 let. Aleš

